

НАВЧАННЯ ЧЕРЕЗ РОБЛЕННЯ У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДЛЯ ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ СТУДЕНТАМ НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

У статті розглянуто теоретичні засади використання навчання через роблення у викладанні іноземної мови для професійного спілкування студентам немовних спеціальностей. Обговорено основні переваги такого використання у навчальному процесі з формування навичок та вмінь іноземної професійної комунікації у студентів немовних вишів. Як головні серед цих переваг виділено: забезпечення найбільш природного шляху оволодіння мовою та спілкування нею; покращення оволодіння основними функціями мовлення та спілкування; створення найбільш можливостей для розвитку процесуальної мотивації студентів; підвищення комунікативності навчання. Експерієнційне навчання розглядається як основна форма навчання через роблення у викладанні іноземних мов.

Мета цієї статті – розглянути теоретичні засади впровадження навчання через роблення у викладанні іноземної мови для професійного спілкування студентам немовних спеціальностей. Незважаючи на поширеність відповідних методик у розвинутих країнах світу, розробка такої власної методики для навчання іноземних мов студентів немовних спеціальностей ще залишається **невирішеною проблемою** для української вищої школи. Тому розгляд теоретичних засад та переваг навчання через роблення є актуальним у плані подальшої розробки відповідних практичних методик, конкретно пристосованих до існуючих умов викладання іноземних мов у вітчизняних вишах. Такі теоретичні засади та переваги і розглядаються у цій статті.

Навчання через роблення (*learning by doing*) є загальнопедагогічним підходом. Цей підхід був запропонований відомим американським психологом і педагогом J. Dewey [1] ще в першій чверті ХХ сторіччя. Він базується на навчанні не через теорію, а через досвід практичної діяльності, в ході якої знання застосовуються як засіб цієї діяльності і саме через це засвоюються найкращим чином, а точніше, **присвоюються**.

Різниця між *засвоєнням* та *присвоєнням* знань, за визначенням Р. Соколова [2], полягає в тому, що засвоєння передбачає тільки пасивне опанування ними, тобто запам'ятовування. На відміну від цього, присвоєння, за думкою того ж автора, означає глибоке та активне оволодіння, яке дозволяє знанням перетворитися на інтегральну частину особистості того, хто навчається, добре усвідомлену через власний практичний досвід і завжди **оперативно** готовою до негайного практичного використання у разі виникнення потреби. Можна сказати, що **присвоєння**, на відміну від *засвоєння* (простого запам'ятовування), – це перетворення знань на власні переконання особистості в результаті їх глибокого усвідомлення. Завдяки *присвоєнню* немає потреби згадувати раніше засвоєні знання; вони завжди знаходяться *на поверхні свідомості*, тобто завжди готові до практичного використання (*оперативна готовність*).

Навчання через роблення, власне, і забезпечує таке присвоєння, оскільки ніщо не здатне так ефективно перетворити теоретичні знання на інтегральну частину особистості того, хто навчається, як використання знань у реальній практичній діяльності цієї особистості. Це особливо чітко було усвідомлено в педагогічній науці після досліджень, проведених Національною тренінговою лабораторією США, результати яких були відображені у так званій "Піраміді навчання" (див. рис. 1 – цитується за матеріалами досліджень Національної тренінгової лабораторії США, штат Мейн).

З рисунку видно, що найменш ефективними є традиційне навчання через слухання лекцій та читання, а найбільш ефективними – практика через дію та застосування отриманих знань відразу ж, що власне і складає сутність підходу "навчання через роблення". Саме це й обумовило популярність підходу і базування на ньому багатьох найсучасніших та найефективніших методик викладання шкільних та університетських дисциплін. Прикладом може слугувати так званий метод проектів, або проектна методика, яка чим далі тим більше використовується у навчанні іноземних мов, особливо для спеціальних / професійних цілей [3].

Підхід "навчання через роблення" у методиці викладання іноземних мов отримав назву "експерієнційного навчання" (*experiential learning*) [4; 5]. Його розповсюдження та широка популярність у теперішній час обумовлені характером мовленнєвої діяльності людини (як мовленнєвої діяльності рідною мовою, так і іноземною мовленнєвою діяльності). Відомо, що мовленнєва діяльність, маючи таку ж структуру, як і будь-які інші види діяльності, має ще й свої певні особливості. Вони, передусім, пов'язані з цілеполяганням та мотивацією. В усіх інших видах людської діяльності мета та мотив знаходяться у межах самої діяльності. Прикладом може бути діяльність, пов'язана з самостійним ремонтом власного автомобіля, де мета полягає в тому, щоб через такий ремонт отримати придатний для експлуатації автомобіль, а мотив – в тому, щоб завдяки самостійному ремонту заощадити гроші, які б неодмінно прийшлося витратити, звернувшись до станції технічного обслуговування.

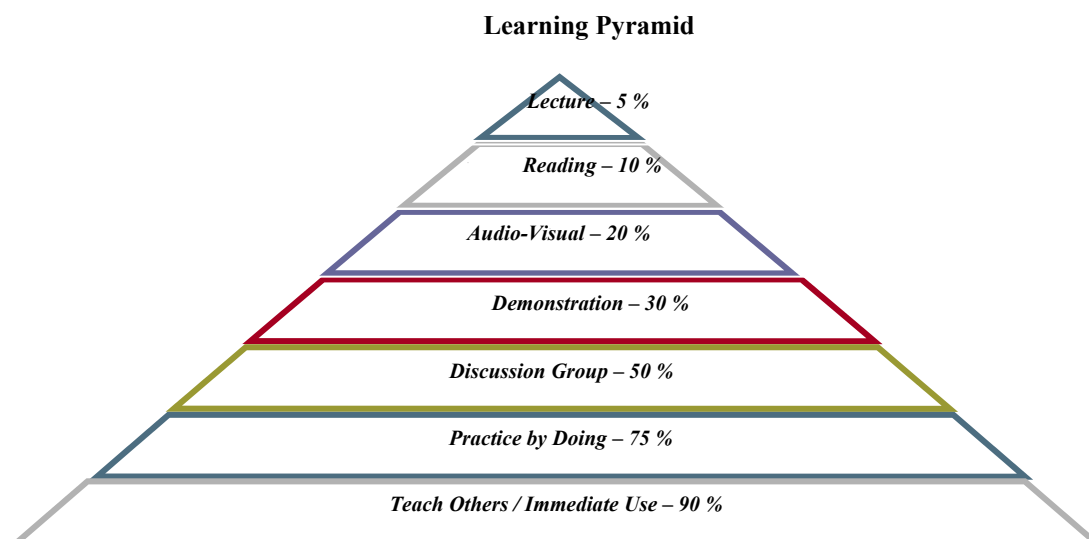

Рис. 1. "Піраміда навчання", тобто піраміда ефективності засвоєння знань тими, хто навчаються, на основі виконання різних видів навчальної діяльності.

На відміну від цього, мета і мотив мовленнєвої діяльності лежать за межами цієї діяльності – в межах якоїсь іншої діяльності або діяльностей [6]. Наприклад, якщо керівник відділу реклами фірми, виконуючи доручення директора, спілкується зі своїми підлеглими щодо найкращого проведення рекламної компанії з просування нової продукції своєї фірми на ринку, то його мета не саме мовленнєве спілкування, а оптимальна організація рекламної кампанії для підвищення доходів фірми, тобто мета лежить за межами саме вербального спілкування. Мотив також не пов'язаний безпосередньо з цим спілкуванням, а полягає у найкращому виконанні доручення директора, для того щоб просунути по службі, отримати заохочення тощо.

Можна сказати, розглядаючи відому схему структури людської діяльності, наведену на рис. 2 і запозичену з роботи І. О. Зимньої [7: 80], що по відношенню до інших видів діяльності, які вона обслуговує, мовленнєва діяльність виконує роль *дій* або навіть *операцій*, тобто **засобу** їх виконання.

Рис. 2. Структура діяльності.

Якщо мовленнєва діяльність, або мовленнєве спілкування, є засобом виконання інших видів діяльності, то, безумовно, оволодіння іншомовною мовленнєвою комунікацією буде найбільш ефективним лише тоді, коли вона виступає в цій своїй природній ролі – як засіб, завдяки якому здійснюються інші діяльності. По-перше, саме використовуючи мовленнєву комунікацію як засіб для вирішення екстралінгвістичних завдань, людина в своєму онтологічному розвитку оволодіває рідною мовою. Наприклад, дитина навчається правильно з мовної точки зору просити щось у дорослих не для того, щоб оволодіти певними мовними формами, а для того, щоб задовольнити свої екстралінгвістичні потреби. Таким чином, можна сказати, що такий шлях – це **найбільш природний шлях оволодіння мовами та спілкуванням ними**, оскільки вивчення іноземної мови завжди починається на основі екстралінгвістичних цілей того, хто навчається. У випадку, коли оволодіння мовою та спілкування нею відбувається у межах іншої діяльності, як в експерієнційному навчанні, засвоєння мовних форм та формування мовленнєвих навичок та вмій стає побічним продуктом цієї основної діяльності, здійснюється, з точки зору того, хто навчається, нібито попутно. В результаті вмикається механізм мимовільного запам'ятовування [8]. Це значно полегшує засвоєння мовного матеріалу і процес навчання мови і мовлення взагалі.

По-друге, лише в умовах формування та розвитку мовленнєвих навичок та вмій у межах іншої діяльності можливе **оволодіння основними функціями мовлення та спілкування**. Існують різні класифікації таких функцій – див., наприклад, роботу М. І. Лісіної [9]. Але всі дослідники вважають головними три з них: номінативна функція (називання чогось, віднесення до певного класу і т. п.), регулятивна функція (організація спільної діяльності з іншими людьми) та експресивна функція (передання власних почуттів, емоцій та ставлення до того, що відбувається). Всі ці три функції завжди проявляють себе стосовно навколишнього середовища, а не самого мовлення, отже, оволодіти ними можливо тільки тоді, коли той, хто навчається, реалізує їх там, де їх насправді можливо реалізувати, тобто в екстралінгвістичній діяльності. Наприклад, оволодіти регулятивною функцією іншомовного мовлення можливо, тільки реально організуючи засобами іноземної мови екстралінгвістичну діяльність

людей. Тому лише експерієнційне навчання дає можливість повноцінного оволодіння функціями іншомовної мовленнєвої діяльності в процесі вивчення іноземних мов.

По-третє, саме експерієнційне навчання іноземної мови надає найбільші можливості для розвитку процесуальної мотивації до спілкування іноземною мовою і оволодіння нею у тих, хто навчаються. Відомо, що мотивація людини розподіляється на зовнішню та внутрішню, а остання, в свою чергу, ділиться на перспективну та процесуальну [10]. Зовнішня мотивація, наприклад, через змушення людини вчитися, дуже малоефективна і не сприяє досягненню скільки-небудь високих результатів навчання. Тим більше не варто на неї розраховувати у навчанні вже фактично дорослих людей, до яких можна віднести і студентів вищої школи.

У цьому випадку доцільно спиратися виключно на внутрішню мотивацію, тобто таку, де стимули до навчання породжуються саме тим, хто навчається, а не нав'язуються йому ззовні. З високою позитивною внутрішньою мотивацією ефективність навчальної діяльності зростає у багато разів. Це обумовлено тим, що між діяльністю та її метою встановлюється тематичний зв'язок, тобто діяльність починає виконуватися заради її власного змісту. Така висока позитивна внутрішня мотивація у навчанні іноземних мов виникає в тому випадку, коли мовленнєва діяльність мовою, що вивчається та сам процес оволодіння нею мають для тих, хто навчається, особистісну значущість: стають важливими для досягнення особистісних цілей або пробуджують позитивні емоційні відчуття.

Особистісна значущість як інтегральне вираження високої позитивної внутрішньої мотивації у вивченні іноземної мови та мовленнєвій діяльності є, в свою чергу, результатом формування у тих, хто навчаються, двох вже згаданих вище основних видів внутрішньої мотивації, що були проаналізовані А. М. Леонтьєвим [10]: перспективної та процесуальної. Перша з них, або "мотиви діяльності", пов'язана з усвідомленням віддалених цілей навчання, наприклад, важливість та користь оволодіння іноземною мовою для майбутньої роботи, або кар'єрного зростання, або для розвитку свого бізнесу тощо. Друга – "мотиви дій" – забезпечується привабливістю самих дій, що виконуються для оволодіння мовою, яка вивчається, та пов'язана зі спілкуванням нею.

Саме процесуальна внутрішня мотивація найбільш ефективна з точки зору підвищення якості навчального процесу з вивчення іноземних мов. Перспективну внутрішню мотивацію до їх вивчення мають практично всі студенти вишів. У наш час навіть важко уявити собі молоду людину, яка б не розуміла роль володіння іноземною мовою (особливо англійською) у її житті та кар'єрі. Однак перспективна мотивація лише обмежено впливає на ефективність навчальної діяльності, оскільки вона завжди орієнтована на віддалені блага, які можна отримати від виконання тієї чи іншої діяльності. Багато людей відволікаються від таких майбутніх благ сьогоденними питаннями, проблемами, розвагами або просто лінощами. Тому часто студенти, добре розуміючи, як важливо для їх професійного майбутнього засвоєння тієї чи іншої навчальної дисципліни, не завжди сумлінно вивчають її, присвячуючи свій час вирішенню більш близьких завдань сьогодення або тому, що на даний момент приносить їм більше задоволення.

Вплив процесуальної мотивації зовсім інший, ніж перспективної мотивації. Це мотивація "безпосередньої дії", тому що вона пов'язана із задоволенням від самого процесу діяльності. Добре відомо, з яким захопленням дорослі люди займаються своїми хобі, різноманітними іграми, хоча вони не приносять їм ніякої практичної користі та, як вони прекрасно розуміють, ніколи не принесуть її і в майбутньому. Той, хто полюбає комп'ютерні ігри, може багато годин грати в них, псуючи собі зір та усвідомлюючи, що це досить безглузде заняття відволікає його від значно важливіших справ. Але він продовжує грати, оскільки сама гра приносить йому стільки задоволення, що воно переважає усвідомлення шкоди, яка завдається самому собі. Отже, *процесуальна мотивація – це найсильніший з видів мотивації, тому, коли вдається сформувати її в процесі вивчення іноземної мови, успіх навчання є значною мірою гарантованим.*

Експерієнційне навчання надає великі можливості для розвитку саме процесуальної мотивації до спілкування іноземною мовою і оволодіння нею, передусім, у студентів немовних вишів. Хоча практично всі вони мають перспективну мотивацію до оволодіння іноземною мовою (особливо, англійською) у професійних цілях, добре усвідомлюючи її значущість для майбутнього професійного та кар'єрного зростання (див. вище), лише небагато з них може зацікавити саме лінгвістичний аспект мовної підготовки. Це обумовлено тим, що такі студенти обрали зовсім інший шлях у житті і їх інтереси ніяк не пов'язані з філологією, лінгвістикою, вивченням мов тощо. Експерієнційне ж навчання дозволяє оволодівати мовою попутно як побічним продуктом виконання іншої діяльності. Якщо обрати таку діяльність, яка може бути процесуально мотивованою для тих, хто навчаються (наприклад, діяльність, пов'язану з майбутньою свідомо обраною і улюбленою професією), то через механізм "зсунення мотиву на ціль" [10] процесуальна мотивація пошириться і на мову спілкування, що здійснюється для виконання цікавої екстралінгвістичної діяльності, тобто на мову, що вивчається, і сам процес оволодіння нею.

По-четверте, експерієнційне навчання іноземних мов за визначенням є навчанням **комунікативним**. Комунікативний підхід до навчання іноземних мов, який базується на навчанні мови заради спілкування нею, через спілкування і у спілкуванні [11; 12] є головним підходом сучасної як вітчизняної, так і зарубіжної методики. Загальноприйнятою стала оцінка тієї чи іншої методики залежно від рівня комунікативності навчання, що нею забезпечується.

З цієї точки зору експерієнційне навчання забезпечує, мабуть, найвищий рівень комунікативності. Причина полягає в тому, що саме навчання проходить як комунікація мовою, яка вивчається, у межах екстралінгвістичної діяльності, тобто екстралінгвістична діяльність здійснюється саме через іншомовну комунікацію, забезпечуючи найвищу комунікативність навчального процесу. Тому між експерієнційним та комунікативним навчанням можна поставити знак рівняння. Якщо йдеться про експерієнційне навчання, то окремо говорити про його комунікативність не потрібно – заздалегідь ясно, що комунікативність у такому навчанні досягає найвищого можливого рівня.

Це зовсім не означає, що впровадження експерієнційного навчання повністю виключає можливості роботи, у разі потреби, над окремими мовними формами, тобто можливості зсуву суто комунікативних видів навчальної діяльності у бік більш формальних видів роботи над лексикою, граматикую тощо. Таке виключення було б нераціональним, оскільки сучасні дослідження довели необхідність сполучання цілком комунікативного розвитку мовленнєвих умінь з формуванням мовленнєвих навичок за допомогою не тільки комунікативних та умовно-комунікативних, а й некомунікативних вправ та інших видів навчальної діяльності, спрямованих головним чином на мовну форму висловлювань [13]. Тому, коли експерієнційне навчання кладеться в основу побудови навчального процесу з іноземних мов, комунікативні види навчальної діяльності, безумовно, займають головне місце і на них відводиться переважна більшість навчального часу. Але всі інші види навчальної діяльності, спеціально націлені на засвоєння мовних форм, є також цілком припустимими, хоча вони займають периферійне місце у навчанні і на них відводиться досить небагато навчального часу порівняно з навчальною діяльністю, цілком спрямованою на комунікацію.

Всі перелічені особливості та переваги експерієнційного навчання роблять його надзвичайно доцільним для використання у процесі навчання іноземної мови для спеціальних цілей всіх студентів нефілологічних спеціальностей. Остання розглянута перевага (дуже високий рівень комунікативності) обумовлює особливу цінність цього підходу. Тому загальним **висновком статті** є висновок про необхідність широкої розробки практичних методик навчання студентів немовних вищих іноземних мов через досвід (моделювання) практичної діяльності, пов'язаної з майбутньою спеціальністю, коли така діяльність здійснюється засобами іноземної мови, яка вивчається (навчання через роблення, або експерієнційне навчання). Така розробка методик є **перспективою подальших досліджень** у цьому напрямку. Вести такі дослідження доцільно, виходячи з тих основних видів експерієнційної навчальної діяльності, пристосованих для використання у курсах іноземних мов, які були визначені у наших попередніх роботах [14]:

1. Рольові ігри.
2. Ділові ігри.
3. Проектування, тобто виконання навчальних проектів екстралінгвістичного характеру засобами мови, що вивчається.
4. Мозковий штурм (*brainstorming*) засобами іноземної мови для знаходження рішення якихось екстралінгвістичних проблем.
5. "Кейс-метод" (*case studies*), або метод аналізу конкретних екстралінгвістичних ситуацій засобами мови, що вивчається.
6. Дискусії, тобто обговорення засобами іноземної мови якихось проблем, питань екстралінгвістичного характеру з метою порівняння точок зору та узгодження спільного підходу до вирішення питань, знаходження консенсусу тощо.
7. Презентації іноземною мовою з певних питань та проблем.
8. Інтернет-пошук екстралінгвістичної (фахової) інформації на іншомовних сайтах для виконання якихось творчих навчальних завдань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Dewey J. Experience and education / J. Dewey. – New York : Collier, 1938. – 345 p.
2. Соколов Р. В поисках "настоящей социальной педагогики" [Електронний ресурс] / Р. Соколов. – Режим доступу : <http://www.altruism.ru/sengine.cgi/5/7/8/17/12>.
3. Fried-Booth D. L. Project work / D. L. Fried-Booth. – Oxford : Oxford University Press, 1996. – 89 p.
4. Jerald M. Experiential language teaching techniques. Out-of-class language acquisition and cultural awareness activities / M. Jerald, R. C. Clark. – Resource handbook number 3 ; [second revised edition]. – Brattleboro, Vermont : Prolingua Associates, 1994. – 148 p.
5. Kolb D. Experiential learning : Experience as the source of learning and development / D. Kolb. – Englewood Cliffs, NJ : Prentice Hall, 1984. – 248 p.
6. Зимняя И. А. Психологические основы обучения говорению на иностранном языке / И. А. Зимняя. – [изд. второе]. – М. : Просвещение, 1985. – 160 с.
7. Зимняя И. А. Психология обучения неродному языку (на материале русского языка как иностранного) / И. А. Зимняя. – М. : Русский язык, 1989. – 219 с.
8. Зинченко П. И. Непроизвольное запоминание / П. И. Зинченко. – М. : АПН РСФСР, 1961. – 563 с.
9. Лисина М. И. Проблемы онтогенеза общения / М. И. Лисина. – М. : Педагогика, 1986. – 144 с.
10. Леонтьев А. Н. Деятельность. Сознание. Личность / А. Н. Леонтьев. – М. : Изд-во полит. лит.-ры, 1975. – 304 с.
11. Тарнопольський О. Б. Методика навчання іношомовної мовленнєвої діяльності у вищому мовному закладі освіти / О. Б. Тарнопольський. – К. : Фірма "ІНКОС", 2006. – 248 с.
12. Harmer J. The practice of English language teaching / J. Harmer. – [3d ed.]. – Harlow, Essex : Longman, 2001. – 371 p.

13. Doughty C. Focus on form in classroom second language acquisition / C. Doughty, J. Williams (Eds.). – Cambridge : Cambridge University Press, 1998. – 270 p.
14. Тарнопольський О. Б. Експериментально-інтерактивне навчання іноземної мови у немовному ВНЗ : сутність підходу / О. Б. Тарнопольський // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки. Наукові дослідження. Досвід. Пошуки : [збірник наукових праць]. – Харків : Харків. нац. ун-т ім. В. Н. Каразіна, 2010. – Вип. 17. – С. 125–133.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. Dewey J. Experience and education / J. Dewey. – New York : Collier, 1938. – 345 p.
2. Sokolov R. V poiskakh "nastoiashchei sotsial'noi pedagogiki" [Looking for the "Real Social Pedagogy"] [Elektronnyi resurs] / R. Sokolov. – Rezhym dostupu : <http://www.altruism.ru/sengine.cgi/5/7/8/17/12>.
3. Fried-Booth D. L. Project work / D. L. Fried-Booth. – Oxford : Oxford University Press, 1996. – 89 p.
4. Jerald M. Experiential language teaching techniques. Out-of-class language acquisition and cultural awareness activities / M. Jerald, R. C. Clark. – Resource handbook number 3 ; [second revised edition]. – Brattleboro, Vermont : Prolingua Associates, 1994. – 148 p.
5. Kolb D. Experiential learning : Experience as the source of learning and development / D. Kolb. – Englewood Cliffs, NJ : Prentice Hall, 1984. – 248 p.
6. Zimniaia I. A. Psikhologicheskie osnovy obucheniia govoreniu na inostrannom yazyke [Psychological Foundations of Teaching Speaking in a Foreign Language] / I. A. Zimniaia. – [vtoroe izdanie]. – M. : Prosveshchenie, 1985. – 160 s.
7. Zimniaia I. A. Psikhologiya obucheniia nerodnomy yazyku (na materiale obucheniia russkomu yazyku kak inostrannomu) [Psychology of Teaching a Foreign Language (on the Material of Teaching Russian as a Foreign Language)] / I. A. Zimniaia. – M. : Russkii yazyk, 1989. – 219 s.
8. Zinchenko P. I. Neproizvol'noe zapominanie [Involuntary Retention] / P. I. Zinchenko. – M. : APN RSFSR, 1961. – 563 s.
9. Lisina M. I. Problemy ontogeneza obshcheniia [The Issues of Communication Ontogenesis] / M. I. Lisina. – M. : Pedagogika, 1986. – 144 s.
10. Leonti'ev A. N. Deiatel'nost. Soznanie. Lichnost' [Activity. Conscience. Personality] / A. N. Leonti'ev. – M. : Izd-vo polit. lit-ry, 1975. – 304 s.
11. Tarnopol's'kyi O. B. Metodyka navchannia inshomovnoi movlennennoi diial'nosti u vyshchomu movnomu zakladi osvity [Methods of Teaching the Foreign Language Communication Skills at the Linguistic Institution of Higher Learning] / O. B. Tarnopol's'kyi. – Kyiv : Firma "INKOS", 2006. – 248 s.
12. Harmer J. The practice of English language teaching / J. Harmer. – [3d ed.]. – Harlow, Essex : Longman, 2001. – 371 p.
13. Doughty C. Focus on form in classroom second language acquisition / C. Doughty, J. Williams (Eds.). – Cambridge : Cambridge University Press, 1998. – 270 p.
14. Tarnopol's'kyi O. B. Eksperientsiyno-interaktyvne navchannia inozemnoi movy u nemovnomu VNZ : sutnist' pidkhodu [Experiential and Interactive Foreign Language Teaching at a Non-Linguistic Tertiary Educational Institution : the Essence of the Approach] / O. B. Tarnopol's'kyi // Vykladannia mov u vyshchyykh navchal'nykh zakladakh na suchasnomu etapi. Mizhpredmetni zvi'язky. Naukovi doslidzhennia. Dosvid. Poshuky : [zbirnyk naukovykh prats]. – Kharkiv : Kharkiv. nats. un-t im. V. N. Karazina, 2010. – Vyp. 17. – S. 125–133.

Матеріал надійшов до редакції 10.02. 2012 р.

Тарнопольский О. Б. Обучение через делание в преподавании иностранных языков для профессионального общения студентам неязыковых специальностей.

В статье рассматриваются теоретические основы использования обучения через делание в преподавании иностранных языков студентам неязыковых специальностей. Обсуждаются основные преимущества такого использования в учебном процессе по формированию навыков и умений иноязычной профессиональной коммуникации у студентов неязыковых вузов. В качестве главных среди этих преимуществ выделяются: обеспечение наиболее естественного пути овладения языком и общения на нем; улучшение овладения основными функциями речи и общения; создание наибольших возможностей для развития процессуальной мотивации студентов; повышение коммуникативности обучения. Экспериментальное обучение рассматривается как основная форма обучения через делание в преподавании иностранных языков.

Tarnopol's'kyi O. B. Learning by Doing in Teaching Languages for Professional Communication to Students of Non-Linguistic Specialties.

The article focuses on theoretical issues of using learning by doing in teaching foreign languages to students of non-linguistic specialties. The main advantages of that learning in the teaching process aimed at developing foreign language communication skills of students at non-linguistic tertiary educational institutions are discussed. The principal ones among such advantages are believed to be: ensuring the most natural way of gaining command of the language and communication; improving the acquisition of the basic speech and communication functions; creating the best opportunities for students' developing process motivation; enhancing the communicative nature of learning. Experiential learning is considered as the basic form of learning by doing in the foreign language teaching.